

Arrest

nr. 89 680 van 15 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 juli 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de advocaat T. VALCKE, die *loco* advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 10 januari 2008 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 11 januari 2008 een eerste asielaanvraag in. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken stelt, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker reeds op 3 oktober 2007 te Griekenland werd aangetroffen en verzoekt de Griekse autoriteiten verzoeker over te nemen met toepassing van artikel 10, lid 1 van de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG).

1.2. Op grond van artikel 18, lid 7 van de verordening 343/2003/EG wordt Griekenland, wegens het laten verstrijken van de wettelijke termijn om te reageren, de verantwoordelijke lidstaat.

1.3. Op 7 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoeker wordt op 18 maart 2008 overgedragen aan de Griekse autoriteiten.

1.5. Op 24 november 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in te Duitsland.

1.6. Op grond van artikel 16, lid 1, c van de verordening 343/2003/EG worden de Belgische autoriteiten op 30 november 2010 verzocht verzoeker terug te nemen.

1.7. Aangezien België de wettelijke termijn om te reageren heeft laten verstrijken, wordt België op grond van artikel 20, lid 1, c) de verantwoordelijke lidstaat.

1.8. Op 2 februari 2011 wordt verzoeker overgedragen aan België.

1.9. Verzoeker dient op 3 februari 2011 in België een tweede asielaanvraag in.

1.10. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 28 oktober 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.11. Bij arrest met nummer 74 921 van 10 februari 2012 weigert ook de Raad aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een cassatieberoep in bij de Raad van State.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 17 februari 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.13. Bij beschikking nummer 8333 van 11 april 2012 verklaart de Raad van State het ingestelde cassatieberoep toelaatbaar.

1.14. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 15 mei 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving ten dien einde.

1.15. Op 4 juli 2012 dient verzoeker in België een derde asielaanvraag in. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [A.A.H.]
geboren te [...], op [...]
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 04/07/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 11 januari 2008 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen aangezien België niet verantwoordelijk was voor

de behandeling van de asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene op 3 februari 2011 een tweede asielaanvraag indiende en zijn dossier op 19 april 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 oktober 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 10 februari 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 4 juli 2012 een derde asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een scan van een mail van de school van zijn dochter naar voren brengt dat onbekenden info willen over zijn familie waarbij opgemerkt moet worden dat een mail van een document de echtheid ervan niet garandeert, dat het resultaat kan zijn van knip-en plakwerk, dat informatie van de school van het kind van de betrokkene geen officieel door de autoriteiten opgestelde verklaring vervangt, dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het opgesteld kan zijn op aanvraag, dat inhoud terugslaat volgens de betrokkene op de reden die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 22/02/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

Huidig beroep is gericht tegen de bevelscomponent van deze beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 13 van Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel als volgt toe:

"[...] Op 14 maart 2012, datum waarop nog geen enkel bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd jegens verzoekende partij definitief was - gezien het beroepstermijn voor cassatie nog lopende was -, diende de verzoekende partij een cassatieberoep in. Deze werd door de Raad van State toelaatbaar verklaard dd. 11 april 2012 (Cf. Stuk 3).

[...] Het mag dan ook duidelijk zijn dat verzoekende partij volgens artikel 13 EVRM recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Gezien de verzoekende partij een toelaatbaar cassatieberoep hangende heeft, is zij dan ook gerechtigd in België te blijven.

Zoals blijkt uit de vaste rechtspraak van de RvV en de Raad van State, zou, indien verzoekende partij uitgewezen word naar Afghanistan, zij geen belang meer hebben bij het onderhavig beroep waarop Uw Raad het zonder voorwerp zou verklaren. Dit zou evidentierwijze een schending van artikel 13 EVRM vormen. Hetzelfde geldt voor het hangende cassatieberoep.

[...] Waaruit volgt dat het vanzelfsprekend is dat zolang de verzoekende partij wacht op een uitspraak van de Raad van State omtrent het cassatieberoep tegen een negatieve asielaanvraag, waar de Raad van State uiteraard voldoende tijd zal nemen om de zaak op een fatsoenlijke manier te onderzoeken, de verzoekende partij in België moet kunnen blijven en dus het land niet kan verlaten. Indien dit niet zo zou zijn, zou het cassatieberoep tegen de negatieve asielbeslissing, geen daadwerkelijk rechtsmiddel zijn in de zin van artikel 13 EVRM.

In die zin werd dan ook in casu artikel 13 EVRM en de materiële motiveringsplicht geschonden.

[...]"

3.2.1. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, wijst de Raad erop dat deze bepaling het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voorziet voor een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden. Gelet op de inhoud en het doel van deze rechtsregel, kan deze verdragsbepaling niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker blijft evenwel in gebreke een andere bepaling van dit Verdrag aan te voeren die door de bestreden beslissing in het gedrang komt, zodat de schending van artikel 13 van het EVRM niet dienstig kan worden aangevoerd.

3.2.2. In zoverre verzoeker verwijst naar het gegeven dat hij een toelaatbaar cassatieberoep hangende heeft bij de Raad van State tegen het arrest met nummer 74 921 van de Raad van 10 februari 2012 waarbij hem zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, wijst de Raad erop dat een dergelijk hangend beroep niet verhindert dat verweerder in toepassing van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) – dat voorziet dat verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet in aanmerking neemt – overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wanneer hij vaststelt dat de volgende asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen en niet blijkt dat de betreffende vreemdeling op een andere grond een verblijfsrecht of –machtiging heeft. Verzoeker toont dit laatste niet aan. Een toelaatbaar verklaard cassatieberoep tegen een arrest van de Raad waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, heeft immers geenszins tot gevolg dat verzoeker gerechtigd is in België te verblijven en heeft ook geen schorsende werking wat de uitvoering van het reeds eerder definitief geworden bevel om het grondgebied te verlaten of zelfs wat huidig aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Zolang het bestreden arrest van de Raad tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet verbroken wordt door de Raad van State, blijft dit geldig aanwezig in het rechtsverkeer. Het hangende cassatieberoep heeft geen invloed op de verplichting die rust op het bestuur om, eens wordt besloten om de volgende asielaanvraag niet in aanmerking te nemen en de vreemdeling niet op een andere grond verblijfsgerechtigd is, over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad wijst er verder ook op dat huidig aangevochten beslissing niet voorziet in de effectieve, gedwongen verwijdering van verzoeker van het Belgische grondgebied. Door te stellen dat als hij België verlaat dit tot gevolg zal hebben dat hij geen belang meer heeft bij huidige procedure evenals wat het ingestelde cassatieberoep betreft, en dat bijgevolg geen sprake zou zijn van een daadwerkelijk rechtsmiddel, gaat verzoeker verder uit van een hypothetische situatie en toont hij geenszins aan dat de bestreden beslissing met een onwettigheid is behept.

3.3.3. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS